

Överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder

Sammanfattning

Utskottet behandlar regeringens proposition 2010/11:158 Överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder.

I propositionen föreslås att Sverige ska godkänna konventionen om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder), nedan konventionen. Regeringen föreslår vidare en ny lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder, som ska ersätta den nu gällande lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge. Vidare föreslås vissa lagändringar som bl.a. behövs för att Sverige ska leva upp till de åtaganden som ett tillträde till konventionen medför.

Den föreslagna lagen om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder ska omfatta överlämnande för lagföring och för straffverkställighet. För att en gärning ska kunna ligga till grund för ett överlämnande enligt en nordisk arresteringsorder krävs att en frihetsberövande påföljd är föreskriven för gärningen alternativt har dömts ut i den nordiska stat som har utfärdat arresteringsordern.

Genom lagen införs ett system som baseras på principen om ömsesidigt erkännande. Detta innebär att en nordisk arresteringsorder ska bifallas om inte någon av avslagsgrunderna som föreskrivs i lagen, eller som följer av någon annan lag, är för handen.

I propositionen behandlas även ett avtal mellan Europeiska unionen och Island och Norge om förfarande för överlämnande mellan dessa parter (EU-avtalet). Parterna har undertecknat EU-avtalet, men det har ännu inte trätt i kraft. När både konventionen och EU-avtalet har trätt i kraft kommer Sverige i princip att tillämpa konventionen i förhållande till Island och Norge, eftersom konventionen föreskriver ett mer långtgående överlämnandesamarbete än EU-avtalet. På ett fåtal punkter krävs lagändringar för att leva upp till EU-avtalets åtaganden.

Samtliga lagändringar föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Ingen motion har väckts med anledning av propositionen. Utskottet föreslår att riksdagen godkänner konventionen och antar regeringens lagförslag.

Innehållsförteckning

Sammanfattning	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	5
Ärendet och dess beredning	5
Propositionens huvudsakliga innehåll	5
Utskottets överväganden	7
Godkännande av konventionen om en nordisk arresteringsorder	7
Regeringens lagförslag	8
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag	11
Propositionen	11
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag	12

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Godkännande av konventionen om en nordisk arresteringsorder

Riksdagen godkänner konventionen av den 15 december 2005 om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder). Därmed bifaller riksdagen proposition 2010/11:158 punkt 1.

2. Regeringens lagförslag

Riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder,
 2. lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott,
 3. lag om ändring i lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m.,
 4. lag om ändring i lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling,
 5. lag om ändring i lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.,
 6. lag om ändring i lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga,
 7. lag om ändring i lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård,
 8. lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av slutna ungdomsvård,
 9. lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
 10. lag om ändring i lagen (2010:380) om ändring i lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
 11. lag om ändring i lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete,
 12. lag om ändring i lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,
 13. lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.
- Därmed bifaller riksdagen proposition 2010/11:158 punkterna 2–14.

Stockholm den 27 oktober 2011

På justitieutskottets vägnar

Morgan Johansson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Morgan Johansson (S), Johan Linander (C), Krister Hammarbergh (M), Ewa Thalén Finné (M), Kerstin Haglö (S), Ulrika Karlsson i Uppsala (M), Christer Adelsbo (S), Helena Bouveng (M), Johan Pehrson (FP), Anna Wallén (S), Arhe Hamednaca (S), Maria Ferm (MP), Caroline Szyber (KD), Kent Ekeröth (SD), Lena Olsson (V), Carl-Oskar Bohlin (M) och Mattias Jonsson (S).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

Konventionen om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder), nedan konventionen, antogs på det nordiska justitieministermötet i Skagen den 21 juni 2005. Den undertecknades av samtliga nordiska stater i Köpenhamn den 15 december samma år, med förbehåll för senare ratifikation. Konventionen finns intagen som bilaga 1 i propositionen. I konventionen finns också en förklaranderapport.

Den 28 juni 2006 undertecknades avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om förfarande för överlämnande mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge (EU-avtalet, EUT L 292, 21.10.2006, s. 2), nedan EU-avtalet. Genom avtalet skapas ett arresteringsorderförfarande mellan Europeiska unionens (EU) medlemsstater å ena sidan och Island och Norge å andra sidan. Efter ikraftträdande av Lissabonfördraget av den 13 december 2007 om ändring av fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (Lissabonfördraget, EUT 2007 C 306/1) har avtalet den 15 februari 2010 översänts till Europaparlamentet för godkännande. Det har ännu inte satts i kraft. EU-avtalet finns intaget som bilaga 2 i propositionen.

Högsta domstolen har till regeringen framställt önskemål om att domstolens prövning i de nordiska utlämningsärendena ska flyttas från Högsta domstolen till lägre instanser (Ju2000/6730/BIRS).

Inom Justitiedepartementet har det utarbetats en promemoria, Överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder (Ds 2010:26) med förslag om att Sverige ska godkänna konventionen. Promemorian innehåller även förslag till en ny lag om en nordisk arresteringsorder och vissa lagändringar som föranleds av konventionen och EU-avtalet.

Regeringens förslag till riksdagsbeslut finns i bilaga 1. Regeringens lagförslag finns i bilaga 2. Lagförslagen har granskats av Lagrådet som föreslagit vissa, i huvudsak språkliga, ändringar. Regeringen har i allt väsentligt följt Lagrådets förslag.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att Sverige ska godkänna konventionen om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder), nedan konventionen. Regeringen föreslår vidare en ny lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder, som ska ersätta den nu gällande lagen (1959:254) om utlämning för brott till Dan-

mark, Finland, Island och Norge. Vidare föreslås vissa lagändringar som bl.a. behövs för att Sverige ska leva upp till de åtaganden som ett tillträde till konventionen medför.

Den föreslagna lagen om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder ska omfatta överlämnande för lagföring och för straffverkställighet. För att en gärning ska kunna ligga till grund för ett överlämnande enligt en nordisk arresteringsorder krävs att en frihetsberövande påföljd är föreskriven för gärningen alternativt har dömts ut i den nordiska stat som har utfärdat arresteringsordern.

Genom lagen införs ett system som baseras på principen om ömsesidigt erkännande. Detta innebär att en nordisk arresteringsorder ska bifallas om inte någon av avslagsgrunderna som föreskrivs i lagen, eller som följer av någon annan lag, är för handen.

I propositionen behandlas även ett avtal mellan Europeiska unionen och Island och Norge om förfarande för överlämnande mellan dessa parter (EU-avtalet). Parterna har undertecknat EU-avtalet, men det har ännu inte trätt i kraft. När både konventionen och EU-avtalet har trätt i kraft kommer Sverige i princip att tillämpa konventionen i förhållande till Island och Norge, eftersom konventionen föreskriver ett mer långtgående överlämnandesamarbete än EU-avtalet. På ett fåtal punkter krävs lagändringar för att leva upp till EU-avtalets åtaganden.

Samtliga lagändringar föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Utskottets överväganden

Godkännande av konventionen om en nordisk arresteringsorder

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen godkänner konventionen av den 15 december 2005 om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder).

Konventionen

Vid det nordiska justitieministermötet på Svalbard i juni 2002 beslutades att de harmoniserade nordiska utlämningslagarna skulle revideras, främst i ljuset av rådets rambeslut 2002/585/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (arresteringsorderrambeslutet, EGT L 190, 18.7.2002, s. 1). Syftet var att förenkla och effektivisera utlämningsförfarandet mellan de nordiska staterna med full respekt för grundläggande rättsprinciper och i överensstämmelse med respektive lands internationella förpliktelser. Konventionen om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder) antogs på det nordiska justitieministermötet i Skagen den 21 juni 2005. Den undertecknades av samtliga nordiska stater i Köpenhamn den 15 december samma år, med förbehåll för senare ratifikation. Konventionen har tillträtts av Danmark, Finland och Norge. I Island pågår arbete för ett tillträde. Konventionen finns intagen som bilaga 1 i propositionen.

Propositionen

Regeringen framhåller att de nordiska länderna sedan lång tid tillbaka har en stor samsyn på viktiga rättsliga områden, vilket har lett till ett särskilt nära rättsligt samarbete, bl.a. i straffrättsliga frågor. På utlämningsområdet finns sedan 1950-talet ett samarbete grundat på en harmoniserad lagstiftning. Regeringen anför att samarbetet enligt de nordiska utlämningslagarna har fungerat mycket väl och också utgjort en inspirationskälla till delar av regelverket om överlämnande inom EU.

Konventionen, som syftar till ett förbättrat samarbete, innebär på flera punkter en utvidgning av skyldigheten att överlämna en eftersökt person jämfört med vad som gäller enligt nuvarande regler. Inom Norden har den verkställande staten hittills haft en fri prövningsrätt. Konventionen bygger i stället på principen om ömsesidigt erkännande av nordiska domar och beslut och innebär en principiell skyldighet att överlämna den eftersökte

om inte vissa avslagsgrunder är för handen. Konventionen hindrar inte Sverige från att tillämpa konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

Konventionen innebär ett lika eller mer utvecklat överlämnandesamarbete än det som följer av avtalet mellan Europeiska unionen och Island och Norge om förfarande för överlämnande mellan dessa parter (EU-avtalet). Regeringen föreslår därför att Sverige ska tillämpa konventionen i förhållande till Island och Norge. EU-avtalet medger att staterna tillträder och tillämpar andra avtal på området som innebär ett mer fördjupat och förenklat samarbete.

Regeringen framhåller att det ligger i Sveriges intresse att ha ett fortsatt gott samarbete med våra nordiska grannländer på detta område och pekar också på att konventionen snart har tillträtts av alla de övriga nordiska länderna. Med hänsyn till detta föreslår regeringen att Sverige tillträder konventionen.

Utskottets ställningstagande

Som regeringen pekar på har de nordiska länderna sedan lång tid tillbaka en stor samsyn på viktiga rättsliga områden och ett nära rättsligt samarbete i bl.a. straffrättsliga frågor. Det nordiska utlämningsarbetet har hittills fungerat mycket väl. Utskottet instämmer i det som regeringen anför om vikten av ett fortsatt gott nordiskt samarbete på överlämningsområdet. Konventionen, som snart har tillträtts av alla de övriga nordiska länderna, har enligt utskottet förutsättningar att utgöra en god gemensam plattform för ett sådant samarbete.

Sammanfattningsvis välkomnar utskottet regeringens förslag och föreslår att riksdagen godkänner konventionen av den 15 december 2005 om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder).

Regeringens lagförslag

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder och övriga lagförslag. Samtliga lagändringar ska träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Propositionen

Behovet av ny lagstiftning på området

Regeringen konstaterar att ett tillträde till konventionen kräver relativt omfattande ändringar i det gällande regelverket. Även i övrigt finns det enligt regeringen ett visst behov av reformer på området. Regeringen föreslår, bl.a. av dessa skäl, att konventionsåtagandena genomförs genom en ny lag samtidigt som lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge (nordiska utlämningslagen) upphävs. Enligt regeringen bör en samlad reglering av överlämnandeinstitutet i Norden ge det tydligaste och mest lättillämpade systemet.

Förslaget till lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder

Konventionen innehåller bestämmelser som reglerar förhållandena både när Sverige agerar som utfärdande och verkställande stat. Regeringen föreslår att den nya lagen ska innehålla regler som avser handläggningen av överlämnanden från Sverige. Reglerna om överföring av en person till Sverige ska ges genom regeringens förordning eller andra myndighetsföreskrifter. Motsvarande lagstiftningsteknik används i utlämningslagen, nordiska utlämningslagen och arresteringsorderlagen.

Med en nordisk arresteringsorder avses enligt lagförslaget ett rättsligt avgörande, utfärdat av en rättslig myndighet i en nordisk stat som innebär en begäran om att en rättslig myndighet i en annan nordisk stat ska gripa och överlämna en person för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Som framgår ovan bygger konventionen på principen om ömsesidigt erkännande av nordiska domar och beslut. Detta innebär en principiell skyldighet att överlämna den eftersökte om inte vissa avslagsgrunder är för handen. Enligt lagförslaget ska den som eftersöks enligt en nordisk arresteringsorder och anträffas i Sverige överlämnas till den utfärdande staten om inget annat sägs i den nordiska arresteringsorderlagen eller följer av någon annan lag.

En nordisk arresteringsorder avseende en viss gärning ska enligt lagförslaget avslås bl.a. om den aktuella gärningen har ägt rum innan den eftersökte fyllt 15 år, om gärningen omfattas av nåd eller annat beslut enligt 12 kap. 9 § regeringsformen eller om det i Sverige har beslutats om åtalsunderlåtelse avseende gärningen. I propositionen föreslås ytterligare ett antal grunder för att vägra överlämnande, bl.a. att gärningen i sin helhet är begången i Sverige och inte utgör brott enligt svensk lag.

Enligt lagförslaget ska tingsrätten besluta i fråga om överlämnande efter framställning av åklagare. Om den eftersökte har samtyckt till överlämnande får åklagaren dock själv fatta beslut i frågan. Vid samtycke ska

beslut meddelas senast tre dagar från det att samtycket lämnades. I övriga fall ska tingsrätten meddela beslut i överlämnandefrågan senast 14 dagar från gripandet.

Tingsrättens beslut i fråga om överlämnande ska få överklagas inom en vecka. Det ska krävas prövningstillstånd i hovrätten. Ett beslut om överlämnande ska verkställas inom fem dagar från det att beslutet vunnit laga kraft.

Ändringar i vissa andra lagar

Regeringen föreslår att ett frihetsberövande som har ägt rum utomlands i anledning av en svensk begäran om överlämnande för straffverkställighet enligt en europeisk eller nordisk arresteringsorder ska tillgodoräknas den dömde vid beräkning av strafftid i Sverige. Avräkningen föreslås vara obligatorisk enligt lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. och enligt lagen (1998:603) om verkställighet av slutna ungdomsvård.

Regeringen föreslår även vissa ändringar i lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m. och lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling.

Utskottets ställningstagande

Som regeringen anför kräver ett tillträde till konventionen relativt omfattande ändringar i det gällande regelverket. Regeringen pekar vidare på att det även behövs vissa reformer i övrigt på området. Utskottet instämmer i regeringens bedömning att en ny lag med en samlad reglering på överlämnandeområdet ger bäst förutsättningar för ett tydligt och lättillämpat system.

Regeringens lagförslag har inte lett till några motionsyrkanden eller andra invändningar under utskottsbehandlingen. Samtliga lagförslag framstår enligt utskottet som väl avvägda. Utskottet föreslår därför att riksdagen antar dessa.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2010/11:158 Överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder:

1. Riksdagen godkänner konventionen av den 15 december 2005 om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder) (avsnitt 6.1).
2. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder.
3. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott.
4. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m.
5. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling.
6. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.
7. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga.
8. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård.
9. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av slutna ungdomsvård.
10. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete.
11. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2010:380) om ändring i lagen (2000:344) om Schengens informationssystem.
12. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete.
13. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen.
14. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

1 Förslag till lag (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av konventionen av den 15 december 2005 om överlämnande mellan de nordiska staterna på grund av brott (nordisk arresteringsorder).

2 § Med en nordisk arresteringsorder avses ett rättsligt avgörande, utfärdat av en rättslig myndighet i en nordisk stat, som innebär en begäran om att en rättslig myndighet i en annan nordisk stat ska gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

3 § Som en nordisk arresteringsorder betraktas, om den eftersökte befinner sig i Sverige, även en arresteringsorder som är utfärdad av en annan nordisk stat, antingen enligt rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna¹, eller enligt avtalet av den 28 juni 2006 mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om förfarande för överlämnande mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge².

4 § Regeringen meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av denna lag.

I fråga om överlämnande till Sverige finns särskilda bestämmelser.

2 kap. Förutsättningar för överlämnande

1 § Den som eftersöks enligt en nordisk arresteringsorder ska, om personen anträffas i Sverige och inget annat sägs i denna lag eller följer av någon annan lag, överlämnas till den utfärdande staten.

2 § Överlämnande får beviljas endast för en gärning för vilken det enligt den utfärdande statens lagstiftning är föreskrivet en frihetsberövande påföljd eller för vilken det har dömts ut en sådan påföljd.

¹ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1 (Celex 32002F0584).

² EUT L 292, 21.10.2006, s. 2 (Celex 22006A1021[01]).

Om en nordisk arresteringsorder avser flera gärningar är det tillräckligt att det finns förutsättningar för överlämnande enligt första stycket för en av dem.

3 § Överlämnande får inte beviljas om en nordisk arresteringsorder, trots att den utfärdande myndigheten har getts tillfälle att komma in med komplettering, till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande.

4 § Överlämnande får inte beviljas om

1. det skulle strida mot den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller de tilläggsprotokoll till konventionen som gäller som lag här i landet,

2. det skulle strida mot bestämmelser om immunitet och privilegier,

3. det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har ställts upp vid utlämning eller överlämnande till Sverige, eller

4. den eftersökte enligt 4 kap. 6 eller 7 § ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat eller till en tribunal eller internationell domstol.

5 § Överlämnande för viss gärning får inte beviljas om

1. gärningen har ägt rum innan den eftersökte fyllt femton år,

2. gärningen omfattas av nåd eller annat beslut enligt 12 kap. 9 § regeringsformen,

3. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en nordisk stat eller i en medlemsstat i Europeiska unionen och, vid fällande dom, påföljden har avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i domslandet,

4. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan stat än som anges i 3 och om detta enligt 10 § tredje eller fjärde stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott hade utgjort ett hinder mot utlämning av den eftersökte,

5. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan lag har meddelats beslut att inte åtala för gärningen,

6. förundersökning har inletts eller åtal väckts i Sverige för gärningen och förundersökningsledaren eller, när åtal har väckts, handläggande åklagare i det ärendet motsätter sig att lagföringen sker i den utfärdande staten, eller

7. gärningen i sin helhet har ägt rum i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag.

6 § När den som eftersöks för verkställighet av en frihetsberövande påföljd är svensk medborgare, får överlämnande inte beviljas om den eftersökte begär att påföljden ska verkställas i Sverige.

Om den eftersökte vid tiden för gärningen sedan minst två år stadigvarande har vistats i den utfärdande staten, gäller första stycket endast om det med hänsyn till den eftersöktes personliga förhållanden eller av någon annan anledning finns särskilda skäl till att verkställigheten sker i Sverige.

Om den eftersökte är utländsk medborgare och vid tiden för gärningen sedan minst två år stadigvarande har vistats i Sverige, får överlämnande inte beviljas om den eftersökte framställer en begäran som avses i första stycket och det med hänsyn till den eftersöktes personliga förhållanden eller av någon annan anledning finns särskilda skäl till att verkställigheten sker i Sverige.

3 kap. Det inledande förfarandet

Begäran om överlämnande

1 § En nordisk arresteringsorder ska vara upprättad i enlighet med formuläret i bilagan till konventionen. Den ska vara skriven på svenska, danska, norska eller engelska eller vara åtföljd av en översättning till något av dessa språk och innehålla uppgifter om

1. den eftersöktes identitet och nationalitet,
2. namn, adress, telefonnummer, telefaxnummer och e-postadress till den utfärdande myndigheten,
3. en verkställbar dom, ett häktnings- eller anhållningsbeslut eller ett motsvarande verkställbart beslut för åtminstone ett av de brott som omfattas av den nordiska arresteringsordern,
4. den brottsliga gärningen, med angivande av tid och plats för denna, en beskrivning av omständigheterna kring gärningen samt den eftersöktes delaktighet i den,
5. brottsrubricering,
6. straffskalan för gärningen eller, om den nordiska arresteringsordern avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd, den påföljd som har dömts ut, och
7. om möjligt andra rättsliga konsekvenser av gärningen.

2 § En nordisk arresteringsorder får skickas direkt till behörig åklagare på den ort där den eftersökte uppehåller sig.

En nordisk arresteringsorder får översändas genom Schengens informationssystem (SIS) eller genom ett annat system för eftersökning av personer som är misstänkta för brott.

En efterlysning som är registrerad i SIS eller i ett annat system för eftersökning av personer och som gäller överlämnande till en nordisk stat ska jämföras med en nordisk arresteringsorder i avvaktan på att en sådan order översänds.

Utredningen

3 § Om en nordisk arresteringsorder har skickats direkt till åklagaren eller det annars är känt att den eftersökte befinner sig på en viss plats i Sverige, ska åklagaren skyndsamt utreda om det finns förutsättningar för överlämnande från Sverige. Den tidsfrist som gäller för tingsrätten enligt 4 kap. 3 § andra stycket ska beaktas. När den som begärs överlämnad för lagföring är under arton år, ska det utredas om lagföringen kan ske i Sverige.

Vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat sägs i denna lag.

Offentlig försvarare

4 § En offentlig försvarare ska förordnas om den eftersökte begär det, är under arton år eller i övrigt bedöms vara i behov av en försvarare.

Samtycke och medgivande

5 § Den eftersökte ska så snart det kan ske tillfrågas om han eller hon samtycker till överlämnande samt om han eller hon medger att i den utfärdande staten lagföras eller straffas för gärningar som har begåtts före överlämnandet men som inte omfattas av den nordiska arresteringsordern. Den eftersökte ska upplysas om innebörden av att samtycke och medgivande lämnas.

En återkallelse av ett samtycke ska beaktas om den görs innan beslut i fråga om överlämnande har meddelats. En återkallelse av ett medgivande ska beaktas om den görs innan beslutet om överlämnande har verkställts.

Tvångsmedel

6 § Åklagaren ska anhålla den eftersökte om det inte saknas risk för att denne avviker eller på annat sätt undandrar sig ett överlämnande. Ett anhållande ska även ske om det finns risk för att den eftersökte, genom att undanröja bevis eller på något annat sätt, försvårar utredningen av en gärning som omfattas av den nordiska arresteringsordern.

Ett anhållande enligt första stycket får inte ske om det kan antas att förutsättningar för ett överlämnande saknas.

Den som inte har fyllt arton år får anhållas endast om det finns synnerliga skäl.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena men det är tillräckligt att den eftersökte meddelas ett reseförbud eller att det föreskrivs en anmälningsskyldighet, ska en sådan åtgärd beslutas i stället för anhållande. I fall som avses i 24 kap. 4 § rättegångsbalken ska övervakning ersätta ett anhållande.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen i brådskande fall, även utan ett anhållningsbeslut, gripa den eftersökte.

7 § När någon har gripits, anhållits, meddelats reseförbud eller anmälningsskyldighet tillämpas samma regler som vid motsvarande åtgärd under en svensk förundersökning. För sådana tvångsmedel gäller dock de förutsättningar som anges i 6 §.

Om den eftersökte har samtyckt till överlämnande, ska häktningsframställning göras endast om den eftersökte begär rättens prövning av ett beslut om anhållande. Den tid inom vilken häktningsframställning ska göras enligt 24 kap. 12 § rättegångsbalken ska räknas från det att den eftersökte begär rättens prövning eller återkallar sitt samtycke till överlämnande.

För rättsens beslut om häktning gäller de förutsättningar som enligt 6 § gäller för anhållande. Vad som sägs i rättegångsbalken om tid för väckande av åtal ska inte tillämpas.

Ett beslut om anhållande eller häktning ska upphävas, om ett fortsatt frihetsberövande skulle vara oskäligt med hänsyn till den tid frihetsberövandet har pågått och den påföljd som har dömts ut eller som kan komma att dömas ut om den eftersökte döms för gärningen.

8 § Innehåller en nordisk arresteringsorder en ansökan om beslag, tillämpas i den delen lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Om det påträffas sådana föremål som på grund av den uppgivna gärningen skulle kunna tas i beslag och överlämnas enligt 4 kap. 19 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål, får föremålen även utan en särskild ansökan tas i beslag genom beslut av åklagaren eller den som griper den eftersökte.

I samband med att den eftersökte frihetsberövas får husrannsakan göras för att söka efter föremål som får tas i beslag. Förordnande om husrannsakan meddelas av åklagaren. Om det är fara i dröjsmål får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen göra en husrannsakan även utan ett sådant förordnande.

4 kap. Beslutsförfarandet

Beslutande myndighet

1 § Tingsrätten beslutar efter framställning av åklagaren i fråga om överlämnande.

Åklagaren får, innan han eller hon har begärt rättsens prövning, fatta beslut i fråga om överlämnande om den eftersökte har samtyckt till överlämnande. Åklagaren får därutöver avslå en nordisk arresteringsorder enligt 2 kap. 3 §.

I fråga om tingsrättens behörighet tillämpas 19 kap. rättegångsbalken.

Rättsens prövning

2 § Vid rättsens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning i brottmål, om inte annat sägs i denna lag. Handläggningen ska ske med skyndsamhet.

Tingsrätten ska för prövning av frågan om överlämnande hålla förhandling. En förhandling behöver dock inte hållas om det är uppenbart att överlämnande inte ska beviljas, om den eftersökte begär att ärendet ska avgöras på handlingarna eller om han eller hon, efter det att åklagaren har gjort en framställning till rätten enligt 1 §, har samtyckt till överlämnande.

Till förhandlingen ska åklagaren och den eftersökte kallas. Är den eftersökte anhållen eller häktad ska han eller hon inställas.

Tidsfrister för beslut m.m.

3 § Samtycker den eftersökte till överlämnande, ska beslut i fråga om överlämnande meddelas senast tre dagar efter det att samtycket har lämnats.

I övriga fall ska tingsrätten meddela beslut i fråga om överlämnande senast fjorton dagar efter det att den eftersökte har gripits eller, när något gripande i ärendet inte har skett, senast fjorton dagar efter det att den eftersökte har underrättats om innehållet i den nordiska arresteringsordern.

Om det finns särskilda skäl får beslutet meddelas senare än vad som sägs i första eller andra stycket. Beslutet ska då meddelas så snart det är möjligt.

4 § När rätten fattar beslut om överlämnande, ska den även pröva om beslut om tvångsmedel ska gälla till dess överlämnandet har verkställts.

Beslut om tvångsmedel kan meddelas även efter ett beslut om att den eftersökte ska överlämnas.

5 § Rätten ska, om möjligt, i samband med beslut i fråga om överlämnande, meddela beslut i fråga om överlämnande av föremål som har tagits i beslag enligt 3 kap. 8 § första stycket.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som har tagits i beslag enligt 3 kap. 8 § andra stycket ska alltid fattas i samband med beslut i fråga om överlämnande. Beslutet får förenas med villkor som är påkallade med hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt.

Konkurrerande framställningar

6 § Om två eller flera nordiska stater har utfärdat en nordisk arresteringsorder eller en eller flera av dessa stater har utfärdat en nordisk arresteringsorder samt en eller flera medlemsstater i Europeiska unionen har utfärdat en europeisk arresteringsorder beträffande samma person, ska ärendena prövas i ett sammanhang vid den tingsrätt som enligt 1 § har behörighet att handlägga det först inkomna ärendet.

Inkommer en ny nordisk eller europeisk arresteringsorder efter det att rätten beslutat om överlämnande men innan beslutet har vunnit laga kraft, får hovrätten eller, om ärendet överklagats dit, Högsta domstolen på yrkande av åklagaren besluta att tingsrätten ska pröva ärendena i ett sammanhang.

Prövningen av vilken av flera arresteringsordrar som ska beviljas ska göras med särskild hänsyn till gärningarnas beskaffenhet och platsen där de ägt rum, de tidpunkter då respektive arresteringsorder utfärdades samt om de avser lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

7 § Om det beträffande den eftersökte pågår ett ärende om utlämning för brott eller om överlämnande enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen ska prövningen av frågan om överlämnande enligt denna lag anstå till dess beslut har meddelats i det andra ärendet.

Kostnader för offentlig försvarare

8 § Kostnaderna för en offentlig försvarare ska stanna på staten, om det inte finns särskilda skäl för att de ska återbetalas av den eftersökte.

Överklagande

9 § Har den eftersökte samtyckt till överlämnande får beslutet om överlämnande inte överklagas. Ett beslut om att inte bevilja överlämnande i fall som avses i 2 kap. 6 § får inte överklagas.

För att hovrätten ska pröva tingsrättens beslut krävs prövningstillstånd, om beslutet innebär att ärendet avgörs eller utgör ett sådant beslut som får överklagas endast i samband med överklagande av ett slutligt beslut.

Ett överklagande av tingsrättens beslut som innebär att ärendet avgörs eller sådana beslut som får överklagas endast i samband med överklagande av slutligt beslut ska ha kommit in till tingsrätten inom en vecka från den dag då beslutet meddelades.

Ett överklagande av ett av hovrätten meddelat beslut som avses i tredje stycket ska ha kommit in till hovrätten inom en vecka från den dag då beslutet meddelades.

5 kap. Verkställighet av beslut om överlämnande och efterföljande beslut

Verkställighet

1 § Ett beslut om överlämnande ska verkställas inom fem dagar från den dag då beslutet vann laga kraft. Om det inte är möjligt att överlämna den eftersökte inom denna frist, får åklagaren besluta att verkställighet ska ske inom ytterligare fem dagar.

Åklagaren får bestämma att verkställigheten ska ske vid en viss senare tidpunkt om

1. det behövs för att den som ska överlämnas ska kunna lagföras i Sverige för annat brott för vilket det är föreskrivet fängelse i två år eller mer eller, om dom redan har fallit, här avtjäna en frihetsberövande påföljd som bestämts för en annan gärning än den som beslutet om överlämnande avser,

2. omständigheter som ligger utanför de berörda staternas kontroll hindrar ett överlämnande, eller

3. det finns starka humanitära skäl.

I stället för att skjuta upp verkställigheten i fall som avses i andra stycket 1 får ett överlämnande förenas med villkor om återförande. Villkoren fastställs av åklagaren i samförstånd med den utfärdande myndigheten.

2 § Den som ska överlämnas och som har underkastats tvångsmedel av rätten kan begära en förhandling för prövning av tvångsmedelsfrågan. En sådan förhandling ska hållas i tingsrätten inom tre veckor från det att beslut i den frågan senast har meddelats.

3 § Om den som ska överlämnas avger en förklaring om att han eller hon avstår från överklagande och medger att beslutet om överlämnande får verkställas, får verkställighet ske även om beslutet inte har vunnit laga kraft. I fråga om en sådan förklaring tillämpas 4 och 6–8 §§ lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.

4 § Beslut om överlämnande verkställs av polismyndigheten. Om den som ska överlämnas är på fri fot får han eller hon, om det är nödvändigt för att överlämnandet ska kunna genomföras, omhändertas och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar.

5 § Om den som ska överlämnas är frihetsberövad och verkställigheten inte sker inom den tid som följer av 1 § första stycket eller, när ett beslut har fattats enligt 1 § andra stycket, inom fem dagar från den beslutade tidpunkten, ska den eftersökte omedelbart försättas på fri fot. Detsamma gäller om den utfärdande myndigheten återkallar den nordiska arresteringsordern.

6 § Den domstol som har meddelat ett lagakraftvunnet beslut om överlämnande ska på begäran av åklagaren upphäva beslutet om

1. beslutet, av annan anledning än att den som ska överlämnas håller sig undan, inte har verkställts inom tio dagar från den tidpunkt som följer av 1 § första eller andra stycket, eller

2. den utfärdande myndigheten återkallar arresteringsordern.

Har beslutet om överlämnande meddelats av åklagaren, ska han eller hon upphäva beslutet enligt vad som anges i första stycket.

Tillstånd till utvidgat överlämnande

7 § Om överlämnande har skett enligt en nordisk arresteringsorder och en rättslig myndighet i den utfärdande staten gör en framställning till åklagaren om tillstånd att lagföra eller straffa den som har överlämnats även för gärningar som inte omfattades av den nordiska arresteringsordern, ska åklagaren pröva om ett överlämnande hade kunnat beviljas med beaktande av 2 kap. 5 § 5 och 7. Om någon av dessa bestämmelser hade hindrat ett överlämnande, får tillstånd inte ges.

Tillstånd till vidareöverlämnande och vidareutlämning

8 § Den som har överlämnats från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder får utan tillstånd vidareöverlämnas till en annan nordisk stat.

En framställning om rätt att till en medlemsstat i Europeiska unionen vidareöverlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder prövas av tingsrätten med tillämpning av 6 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

En framställning om rätt att till en stat utanför Norden eller Europeiska unionen vidareutlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige

enligt en nordisk arresteringsorder prövas av regeringen med tillämpning av 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

6 kap. Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

1 § Har rätten med stöd av 2 kap. 6 § avslagit en begäran om överlämnande, ska den ansvariga myndigheten i Sverige besluta om överförande av verkställigheten av påföljden hit, om inte den utfärdande staten motsätter sig det.

Den ansvariga myndigheten får besluta att den eftersökte ska tas i förvar av polismyndigheten i avvaktan på ett beslut om överförande. Den eftersökte får tas i förvar om det behövs för att verkställigheten av påföljden ska kunna påbörjas i Sverige. Ett sådant förvar ska anses som tid under vilken den utdömda påföljden verkställts i anstalt.

2 § Om den påföljd som ska verkställas i Sverige omfattas av 5 § lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m. tillämpas 6, 7, 22, 23, 27, 29, 31, 34 och 35 §§ den lagen.

3 § Om den påföljd som ska verkställas i Sverige inte omfattas av 5 § lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m. ska den ansvariga myndigheten tillämpa 7 kap. 3–6 §§ lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

4 § Beslut om förvar enligt 1 § andra stycket får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Sådant beslut och beslut av en förvaltningsdomstol gäller omedelbart om inte annat förordnas. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätt.

5 § Offentligt biträde ska förordnas för den som enligt 1 § andra stycket tas i förvar, om det inte måste antas att den förvarstagne inte behöver ett biträde.

6 § Regeringen bestämmer vilka myndigheter som är ansvariga myndigheter i Sverige enligt detta kapitel.

7 kap. Övriga bestämmelser

Återförande av personer som har överlämnats till Sverige

1 § Har överlämnande till Sverige skett för lagföring här, på villkor att den som överlämnas senare återförs till den andra staten, ska polismyndigheten se till att den som har överlämnats återförs.

Om den som ska återföras är på fri fot, får han eller hon, om det är nödvändigt för att återförandet ska kunna genomföras, omhändertas och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar.

Transport genom Sverige

2 § Den som överlämnas från en nordisk stat till en annan nordisk stat får utan tillstånd transporteras genom Sverige.

Den som överlämnas får, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhändertas eller tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtyoåtta timmar.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. Genom lagen upphävs lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge.

2. Lagen tillämpas inte vid handläggningen av ett ärende om utlämning enligt lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge eller ett ärende om överlämnande till Danmark eller Finland enligt lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder, om ärendet har inletts före ikraftträdandet.

3. Har någon utlämnats eller överlämnats från Sverige till Danmark, Finland, Island eller Norge och begärs tillstånd till en åtgärd som avses i 5 kap. 7 eller 8 §, ska de bestämmelserna tillämpas. En begäran enligt 5 kap. 8 § andra stycket prövas av Stockholms tingsrätt.

4. Till dess avtalet av den 28 juni 2006 mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om förfarande för överlämnande mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge träder i kraft tillämpas 5 kap. 8 § tredje stycket i fråga om vidareöverlämnande till en medlemsstat i Europeiska unionen av en person som tidigare har utlämnats eller överlämnats från Sverige till Island eller Norge.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott

Härigenom föreskrivs att 1, 26 och 26 b §§ lagen (1957:668) om utlämning för brott ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Lagen gäller inte om lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge eller lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten.

Lagen gäller inte om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder eller lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten.

26 §²

Chefen för Justitiedepartementet får medge, att den som av en stat utlämnas till en annan stat får föras genom riket, om denne inte är svensk medborgare och det inte heller annars finns synnerliga skäl mot det. Framställning om detta ges in till Justitiedepartementet.

Medgivande får lämnas till att en svensk medborgare förs genom riket, om hinder inte skulle ha förelegat för utlämning av honom eller henne till den mottagande staten enligt 2 eller 4 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge.

Har tillstånd meddelats enligt första eller andra stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten skall kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

När tillstånd till transport begärs i fråga om någon som utlämnas till

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

När tillstånd till transport begärs i fråga om någon som utlämnas till

¹ Senaste lydelse 2003:1158.

² Senaste lydelse 2003:1158.

en medlemsstat i Europeiska unionen tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för *bestämmelserna i första–tredje styckena*.

en medlemsstat i Europeiska unionen, *Island eller Norge* tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för *första och andra styckena*.

26 b §¹

Om det vid en transport som avses i 26 § sker en oplanerad mellanlandning i Sverige, *skall* tillstånd till transport enligt den paragrafen begäras, för det fall transporten inte fortsätter inom tjugofyra timmar från landningen. Tillstånd till transport *skall* begäras inom nittiosex timmar från landningen.

Polismyndigheten får, om det är nödvändigt för att transporten *skall* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom den tid som anges i första stycket, *skall* personen omedelbart friges.

Om tillstånd till transport meddelas, gäller därefter *bestämmelserna i 26 § tredje stycket*. Tidsfristen *skall* räknas från det att tillstånd meddelats.

I fråga om svenska medborgare gäller bestämmelserna i andra och tredje styckena endast under de förutsättningar som anges i 26 § andra stycket.

När transporten avser någon som utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för denna paragraf.

Om det vid en transport som avses i 26 § sker en oplanerad mellanlandning i Sverige, *ska* tillstånd till transport enligt den paragrafen begäras, för det fall transporten inte fortsätter inom tjugofyra timmar från landningen. Tillstånd till transport *ska* begäras inom nittiosex timmar från landningen.

Polismyndigheten får, om det är nödvändigt för att transporten *ska* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom den tid som anges i första stycket, *ska* personen omedelbart friges.

Om tillstånd till transport meddelas, gäller därefter 26 § *andra stycket*. Tidsfristen *ska* räknas från det att tillstånd meddelats.

När transporten avser någon som utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, *Island eller Norge* tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för denna paragraf.

¹ Senaste lydelse 2005:503.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. De nya bestämmelserna får sättas i kraft vid olika tidpunkter.

2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden om utlämning som har inletts före ikraftträdandet.

3 Förslag till lag om ändring i lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m.

Härigenom föreskrivs att 9 och 28 §§ lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Om någon, som här i riket dömts till fängelse, skall för verkställighet av domen överföras till Danmark, Finland, Island eller Norge skall bestämmelserna i 7 och 18 §§ lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge tillämpas.

Föreslagen lydelse

9 §¹

Om någon, som i Sverige har dömts till fängelse, ska överföras till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av domen, ska som villkor uppställas att han eller hon dels inte får åtalas eller straffas för något annat brott som begåtts före överförandet, dels inte får vidareöverlämnas eller vidareutlämnas till en stat utanför Norden. Det gäller dock inte om den dömda har samtyckt till åtgärden eller haft möjlighet att lämna den mottagande nordiska staten men inte gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt dit efter att ha lämnat landet.

På framställning av den mottagande nordiska staten kan avsteg från villkoret beviljas. Om framställningen gäller åtal eller straff för något annat brott som begåtts före överförandet, ska 5 kap. 7 § lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder tillämpas. Prövningen ska även omfatta om ett överlämnande för gärningen hade kunnat beviljas enligt 2 kap. 5 § 1–3 samma lag. Om framställningen gäller vidareöverlämnande eller vidareutlämning till en stat utanför Norden, ska 6 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en

¹ Senaste lydelse 1983:226.

europaisk arresteringsorder eller 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott tillämpas. Behörig tingsrätt vid prövning enligt arresteringsorderlagen är Stockholms tingsrätt.

Vad som sagts skall ej gälla, om den dömdes enligt vad därom är föreskrivet skall utvisas ur riket och därvid får befordras till den andra staten.

Första och andra styckena gäller inte om den dömdes enligt vad därom är föreskrivet ska utvisas från Sverige och därvid får befordras till den andra staten.

28 §

Bifalles framställning om verkställighet enligt 5 §, och har för den dömdes överförande hit uppställts villkor av innebörd, som avses i 7 § lagen om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge, skola villkoren lända till efterrättelse här i riket.

Bifalls en framställning om verkställighet enligt 5 § och har det för den dömdes överförande hit uppställts villkor, ska de villkoren gälla här.

-
1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.
 2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden om överförande som har inletts före ikraftträdandet.

4 Förslag till lag om ändring i lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling

Härigenom föreskrivs att 1 och 13 §§ lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Den som enligt beslut av myndighet i Danmark, Finland, Island eller Norge ska vara omhändertagen för vård eller behandling får efter framställning utlämnas enligt vad som sägs i denna lag för verkställighet av beslutet.

Om utlämning för brott finns Om överlämnande för brott särskilda bestämmelser. Om överlämnande för brott finns särskilda bestämmelser.

Särskilda bestämmelser finns också i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldransvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000.

13 §

I fråga om utlämning enligt denna lag äger 7 och 18 §§ lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge motsvarande tillämpning.

Om någon ska utlämnas enligt denna lag ska som villkor uppställas att han eller hon dels inte får åtalas eller straffas för något annat brott som begåtts före utlämningen, dels inte får vidareöverlämnas eller vidareutlämnas till en stat utanför Norden. Det gäller dock inte om den som utlämnas har samtyckt till åtgärden eller haft möjlighet att lämna den mottagande nordiska staten men inte gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt dit efter att ha lämnat landet.

På framställning av den mottagande nordiska staten kan avsteg från villkoret beviljas. Om framställningen gäller åtal eller straff för något annat brott som begåtts före överförandet, ska 5 kap. 7 § lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk

¹ Senaste lydelse 2008:448.

arresteringsorder tillämpas. Prövningen ska även omfatta om ett överlämnande för gärningen hade kunnat beviljas enligt 2 kap. 5 § 1–3 samma lag. Om framställningen gäller vidareöverlämnande eller vidareutlämning till en stat utanför Norden, ska 6 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder eller 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott tillämpas. Behörig tingsrätt vid prövning enligt arresteringsorderlagen är Stockholms tingsrätt.

-
1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.
 2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden om utlämning som har inletts före ikraftträdandet.

5 Förslag till lag om ändring i lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. ska införas en ny paragraf, 19 b §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

19 b §

Den som har överlämnats till Sverige för straffverkställighet enligt en europeisk arresteringsorder eller enligt en nordisk arresteringsorder, ska tillgodoräknas den tid som han eller hon med anledning av begäran om överlämnande har varit frihetsberövad utomlands.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

6 Förslag till lag om ändring i lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga

Härigenom föreskrivs att 21 a § lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

21 a §¹

- Beslut om vård med stöd av denna lag hindrar inte beslut om
1. avvisning eller utvisning enligt utlänningslagen (2005:716),
 2. utvisning enligt lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll,
 3. utlämning enligt lagen (1957:668) om utlämning för brott,
 4. utlämning enligt lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge,
 4. överlämnande enligt lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder,
 5. utlämning enligt lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling,
 6. utlämning enligt lagen (1994:569) om Sveriges samarbete med de internationella tribunalerna för brott mot internationell humanitär rätt,
 7. överlämnande enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,
 8. överlämnande enligt lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder, eller
 9. utlämning enligt lagen (2006:615) om samarbete med Specialdomstolen för Sierra Leone.
- Vård med stöd av denna lag upphör när ett beslut enligt första stycket har verkställts.

Vård med stöd av denna lag upphör när ett beslut enligt första stycket 1–9 har verkställts.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2006:616.

7 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård

Härigenom föreskrivs att 29 § lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 §

Har beträffande någon som vårdas enligt denna lag beslut meddelats om

1. avvisning eller utvisning enligt utlänningslagen (2005:716),
 2. utvisning enligt lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll,
 3. utlämning enligt lagen (1957:668) om utlämning för brott,
 4. utlämning enligt lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge,
 4. överlämnande enligt lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder,
 5. utlämning enligt lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling,
 6. utlämning enligt lagen (1994:569) om Sveriges samarbete med de internationella tribunalerna för brott mot internationell humanitär rätt,
 7. överlämnande enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,
 8. överlämnande enligt lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder, eller
 9. utlämning enligt lagen (2006:615) om samarbete med Specialdomstolen för Sierra Leone,
- får trots tvångsvården verkställighet av beslutet ske, om det begärs av den myndighet som *skall* verkställa beslutet och chefsöverläkaren finner att patientens tillstånd tillåter att beslutet verkställs. Tvångsvården upphör i sådant fall när beslutet har verkställts.
- får trots tvångsvården verkställighet av beslutet ske, om det begärs av den myndighet som *ska* verkställa beslutet och chefsöverläkaren finner att patientens tillstånd tillåter att beslutet verkställs. Tvångsvården upphör i sådant fall när beslutet har verkställts.
- I fråga om en patient som är utlämning upphör tvångsvården vid verkställighet av ett beslut om hemsändande som har meddelats med stöd av 23 kap. 2 § utlänningslagen.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Lagen omtryckt 2008:415.

8 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård

Häri genom föreskrivs att 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Om någon har dömts till sluten ungdomsvård eller om rätten, med tillämpning av 34 kap. 1 § 1 brottsbalken, har förordnat att sådan påföljd *skall* avse ytterligare brott, *skall*, i fråga om tillgodoräknande av tid för frihetsberövande som verkställighet av påföljden, 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. tillämpas på motsvarande sätt.

Föreslagen lydelse

10 a §¹

Om någon har dömts till sluten ungdomsvård eller om rätten, med tillämpning av 34 kap. 1 § 1 brottsbalken, har förordnat att sådan påföljd *ska* avse ytterligare brott, *ska*, i fråga om tillgodoräknande av tid för frihetsberövande som verkställighet av påföljden, 19 a *och 19 b §§* lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. tillämpas på motsvarande sätt.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2000:179.

9 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

Härigenom föreskrivs att 8 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §¹

En person som har omhändertagits enligt 6 § får tas i förvar av en svensk polismyndighet under högst sex timmar, tid mellan midnatt och klockan nio på morgonen oräknad. Därefter *skall* personen omedelbart frigges, om det inte har kommit in en begäran om en åtgärd som avses i

1. 23 § lagen (1957:668) om utlämning för brott,

2. 17 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge,

3. 25 c eller 25 d § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom,

4. 5 a eller 5 b § lagen (1963:193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m.m.,

5. 8 § lagen (1970:375) om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling, om framställningen kommer från en dansk myndighet,

6. 6 § lagen (1994:569) om Sveriges samarbete med de internationella tribunalerna för brott mot internationell humanitär rätt,

7. 6 § lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen, eller

8. 1 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

En svensk polisman får, i avvaktan på en framställning om sådan åtgärd som avses i 4 kap. 19 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, ta i beslag föremål som har omhändertagits enligt 7 § enligt de förutsättningar som gäller för en motsvarande åtgärd enligt rättegångsbalken eller annan lag eller författning.

En person som har omhändertagits enligt 6 § får tas i förvar av en svensk polismyndighet under högst sex timmar, tid mellan midnatt och klockan nio på morgonen oräknad. Därefter *ska* personen omedelbart frigges, om det inte har kommit in en begäran om en åtgärd som avses i

2. 1 kap. 2 § lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder,

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2003:1169.

10 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:380) om ändring i lagen (2000:344) om Schengens informationssystem

Härigenom föreskrivs att 4 § lagen (2000:344) om Schengens informationssystem i stället för dess lydelse enligt lagen (2010:380) om ändring i nämnda lag ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2010:380

Föreslagen lydelse

4 §

När det gäller framställningar som rör personer får endast följande uppgifter registreras:

1. efternamn, förnamn, tidigare använda namn, namn vid födseln och annat namn som personen använder,
2. särskilda bestående fysiska kännetecken,
3. fotografier och fingeravtryck,
4. födelsedatum och födelseort,
5. kön,
6. medborgarskap,
7. om personen kan vara beväpnad eller kan tillgripa våld,
8. om personen har avvikit från en inrättning där han eller hon med stöd av lag har varit berövad friheten,
9. syftet med framställningen,
10. begärd åtgärd,
11. om en förvunnen person behöver omhändertas eller inte,
12. den myndighet som har lagt in registreringen,
13. en hänvisning till det beslut som har föranlett registreringen,
14. typ av brott som avses i framställningen, samt
15. övriga uppgifter som ska anges i en europeisk arresteringsorder.

Därutöver får det, om det behövs, förekomma länkar till andra registreringar i registret, och uppgifter om verkställighetsförbud i Sverige med anledning av framställningar från andra Schengenstater.

Kompletterande uppgifter enligt 3 a § får endast avse sådana uppgifter om personen som anges i första stycket 1–6 samt uppgifter om nummer och datum för personens identitetshandlingar.

11 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 5 § lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

5 §¹

En person som har omhändertagits enligt 3 § får tas i förvar och placeras i häkte eller polisarrest under högst sex timmar, tid mellan midnatt och klockan nio på morgonen oräknad. Därefter *skall* personen omedelbart friges, om det inte har kommit in en sådan begäran om åtgärd som avses i

1. 23 § lagen (1957:668) om utlämning för brott,

2. 17 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge,

3. 6 § lagen (1994:569) om Sveriges samarbete med de internationella tribunalerna för brott mot internationell humanitär rätt,

4. 6 § lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen, eller

5. 1 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

En behörig svensk tjänsteman får, i avvaktan på en framställning om en åtgärd enligt 4 kap. 19 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål på begäran av främmande stat, ta i beslag föremål som har omhändertagits enligt 4 § enligt de förutsättningar som gäller för en motsvarande åtgärd enligt rättegångsbalken eller annan lag eller författning.

En person som har omhändertagits enligt 3 § får tas i förvar och placeras i häkte eller polisarrest under högst sex timmar, tid mellan midnatt och klockan nio på morgonen oräknad. Därefter *ska* personen omedelbart friges, om det inte har kommit in en sådan begäran om åtgärd som avses i

2. 1 kap. 2 § lagen (0000:00) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder,

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2003:1172.

12 Förslag till lag om ändring i lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen

Härigenom föreskrivs att 10 § lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §

Regeringen får på Internationella brottmålsdomstolens begäran medge att den som har överlämnats till domstolen får ställas till ansvar vid domstolen för annan gärning som begåtts före överlämnandet än den för vilken överlämnandet skett.

Regeringen får vidare medge att den som har överlämnats till Internationella brottmålsdomstolen får överföras från domstolen till en annan stat för lagföring. I fråga om sådan överföring tillämpas 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott *eller 18 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge.*

Lämnas inte medgivande enligt andra stycket, *skall* regeringen begära att den till Internationella brottmålsdomstolen överlämnade personen återförs till Sverige.

Regeringen får vidare medge att den som har överlämnats till Internationella brottmålsdomstolen får överföras från domstolen till en annan stat för lagföring. I fråga om sådan överföring tillämpas 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

Lämnas inte medgivande enligt andra stycket, *ska* regeringen begära att den till Internationella brottmålsdomstolen överlämnade personen återförs till Sverige.

-
1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.
 2. För ärenden som har inletts före ikraftträdandet gäller 10 § i dess äldre lydelse.

13 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 5 §, 4 kap. 4 och 5 §§, 5 kap. 2–4 och 9 §§, 6 kap. 8 och 9 §§ samt 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

5 §¹

Överlämnande för viss gärning får inte beviljas om

1. gärningen omfattas av nåd eller ett annat beslut enligt 12 kap. 9 § regeringsformen,

2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan lag har meddelats beslut att inte åtala för gärningen,

3. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en medlemsstat i Europeiska unionen och, vid fällande dom, påföljden har avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i domslandet,

4. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan stat än *en medlemsstat i Europeiska unionen* och om detta enligt 10 § tredje eller fjärde stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott hade utgjort ett hinder mot utlämning av den eftersökte,

5. förundersökning har inletts eller åtal väckts i Sverige för gärningen och förundersökningsledaren i det ärendet motsätter sig att lagföringen sker i den utfärdande medlemsstaten,

3. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en medlemsstat i Europeiska unionen, *Island eller Norge* och, vid fällande dom, påföljden har avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i domslandet,

4. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan stat än *som anges i 3* och om detta enligt 10 § tredje eller fjärde stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott hade utgjort ett hinder mot utlämning av den eftersökte,

5. förundersökning har inletts eller åtal väckts i Sverige för gärningen och förundersökningsledaren *eller, när åtal har väckts, handläggande åklagare* i det ärendet motsätter sig att lagföringen sker i den utfärdande medlemsstaten,

¹ Senaste lydelse 2010:1433.

6. påföljd för gärningen har bortfallit på grund av preskription eller inte längre kan dömas ut enligt svensk lag och gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige eller den eftersökte är svensk medborgare, eller

7. gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag.

4 kap.

4 §

Har åklagaren inlett en utredning enligt 3 § på grund av en arresteringsorder som har utfärdats av en rättslig myndighet i Danmark eller Finland för åklagaren, om den utfärdande myndigheten begär det, besluta att lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge tillämpas i stället för denna lag. I sådant fall skall arresteringsordern betraktas som en framställning om utlämning enligt den lagen.

Första stycket skall inte tillämpas efter det att åklagaren enligt 5 kap. 1 § har begärt att tingsrätten prövar frågan om överlämnande.

En arresteringsorder utfärdad av en annan nordisk stat ska, om den eftersökte befinner sig i Sverige, betraktas som en nordisk arresteringsorder.

5 §

Den eftersökte skall anhållas av åklagaren. Något anhållande får dock inte ske

1. om det kan antas att förutsättningar saknas för ett överlämnande, eller

2. om det inte finns risk för att den eftersökte avviker eller på annat sätt undandrar sig ett överlämnande.

Även om det inte finns sådan risk som avses i första stycket 2 skall anhållande ske om det finns risk för att den eftersökte genom att undanröja bevis eller på något annat sätt försvårar utredningen av en gärning som omfattas av arresteringsordern.

Den som inte har fyllt arton år får anhållas endast om det finns synnerliga skäl.

Om det finns skäl för anhållande

Åklagaren ska anhålla den eftersökte om det inte saknas risk för att denne avviker eller på annat sätt undandrar sig ett överlämnande. Ett anhållande ska även ske om det finns risk för att den eftersökte, genom att undanröja bevis eller på något annat sätt, försvårar utredningen av en gärning som omfattas av arresteringsordern.

Ett anhållande enligt första stycket får inte ske om det kan antas att förutsättningar för ett överlämnande saknas.

Om det finns skäl för anhållande

enligt första–tredje styckena men det är tillräckligt att den eftersökte meddelas ett reseförbud eller att det föreskrivs en anmälnings-skyldighet, *skall* en sådan åtgärd beslutas i stället för anhållande. I fall som avses i 24 kap. 4 § rättegångsbalken *skall* övervakning ersätta ett anhållande.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen i brådskande fall även utan ett anhållningsbeslut gripa den eftersökte.

enligt första–tredje styckena men det är tillräckligt att den eftersökte meddelas ett reseförbud eller att det föreskrivs en anmälnings-skyldighet, *ska* en sådan åtgärd beslutas i stället för anhållande. I fall som avses i 24 kap. 4 § rättegångsbalken *ska* övervakning ersätta ett anhållande.

5 kap.

2 §

Vid rättsens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning och överklagande av domstols beslut i brottmål, om inte annat sägs i denna lag. Handläggningen *skall* ske med skyndsamhet.

Tingsrätten *skall* för prövningen av frågan om överlämnande hålla en förhandling. En förhandling behöver dock inte hållas om det är uppenbart att överlämnande inte *skall* beviljas, om den eftersökte samtycker till överlämnande eller om han eller hon begär att ärendet avgörs på handlingarna.

Till förhandlingen *skall* åklagaren och den eftersökte kallas. Är den eftersökte anhållen eller häktad *skall* han eller hon inställas.

Vid rättsens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning i brottmål, om inte annat sägs i denna lag. Handläggningen *ska* ske med skyndsamhet.

Tingsrätten *ska* för prövningen av frågan om överlämnande hålla en förhandling. En förhandling behöver dock inte hållas om det är uppenbart att överlämnande inte *ska* beviljas, om den eftersökte samtycker till överlämnande eller om han eller hon begär att ärendet avgörs på handlingarna.

Till förhandlingen *ska* åklagaren och den eftersökte kallas. Är den eftersökte anhållen eller häktad *ska* han eller hon inställas.

3 §

Tingsrätten *skall* meddela beslut i fråga om överlämnande senast trettio dagar efter det att den eftersökte gripits.

Samtycker den eftersökte till ett överlämnande, *skall* beslutet meddelas senast tio dagar efter det att samtycket har avgetts.

Tingsrätten *ska* meddela beslut i fråga om överlämnande senast trettio dagar efter det att den eftersökte har gripits eller, när något gripande i ärendet inte har skett, senast trettio dagar efter det att den eftersökte har underrättats om innehållet i arresteringsordern.

Samtycker den eftersökte till ett överlämnande, *ska* beslutet meddelas senast tio dagar efter det att samtycket har avgetts.

Tingsrätten får, om det finns särskilda skäl, meddela sitt beslut senare än vad som sägs i första eller andra stycket.

4 §

Om två eller flera medlemsstater har utfärdat arresteringsorder beträffande samma person, *skall* ärendena prövas i ett sammanhang vid den tingsrätt som *skall* handlägga det först inkomna ärendet.

Inkommer en ny arresteringsorder efter rättsens beslut om överlämnande *får*, om beslutet *inte* har vunnit laga kraft, hovrätten eller Högsta domstolen på yrkande av åklagaren besluta att tingsrätten *skall* pröva ärendena i ett sammanhang.

Prövningen av vilken av flera arresteringsorder som *skall* beviljas *skall* ske med särskild hänsyn till gärningarnas beskaffenhet och platsen där de ägt rum, de tidpunkter då varje arresteringsorder utfärdades samt om de avser lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Om två eller flera medlemsstater har utfärdat arresteringsorder *eller en eller flera av dessa stater har utfärdat arresteringsorder samt en eller flera nordiska stater har utfärdat nordisk arresteringsorder* beträffande samma person, *ska* ärendena prövas i ett sammanhang vid den tingsrätt som *ska* handlägga det först inkomna ärendet.

Inkommer en ny arresteringsorder efter rättsens beslut om överlämnande *men innan* beslutet har vunnit laga kraft, *får* hovrätten eller, *om ärendet överklagats dit*, Högsta domstolen på yrkande av åklagaren besluta att tingsrätten *ska* pröva ärendena i ett sammanhang.

Prövningen av vilken av flera arresteringsorder som *ska* beviljas *ska* ske med särskild hänsyn till gärningarnas beskaffenhet och platsen där de ägt rum, de tidpunkter då varje arresteringsorder utfärdades samt om de avser lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

9 §

Ett beslut att inte bevilja överlämnande i fall som avses i 2 kap. 6 § får inte överklagas. Har den eftersökta samtyckt till överlämnande enligt 4 kap. 9 § får beslutet om överlämnande inte överklagas.

För att hovrätten ska pröva tingsrättens beslut krävs prövningstillstånd, om beslutet innebär att ärendet avgörs eller utgör ett sådant beslut som får överklagas endast i samband med överklagande av ett slutligt beslut.

6 kap.**8 §**

Om överlämnande har beviljats enligt denna lag och en rättslig myndighet i den medlemsstat dit överlämnande har skett gör en framställning till åklagaren om tillstånd

1. att lagföra eller straffa den som har överlämnats även för gärningar som inte omfattades av överlämnandet, eller

2. att till en annan medlemsstat i Europeiska unionen överlämna den som har överlämnats från Sverige,

2. att till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, *Island eller Norge* överlämna den som har överlämnats från Sverige,

prövas ärendet med tillämpning av 2–5 kap. Behörig tingsrätt är den som prövade frågan om överlämnande.

Vad som i 2–5 kap. sägs om tvångsmedel och frister *skall* inte tillämpas i de fall som avses i första stycket. Offentlig försvarare *skall* förordnas för den som har överlämnats. Den som har överlämnats *skall* ges tillfälle att yttra sig över framställningen. Tingsrätten prövar om det finns skäl att hålla en muntlig förhandling.

Vad som i 2–5 kap. sägs om tvångsmedel och frister *ska* inte tillämpas i de fall som avses i första stycket. Offentlig försvarare *ska* förordnas för den som har överlämnats. Den som har överlämnats *ska* ges tillfälle att yttra sig över framställningen. Tingsrätten prövar om det finns skäl att hålla en muntlig förhandling.

9 §

En framställning om rätt att till en stat utanför Europeiska unionen utlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige till en medlemsstat i Europeiska unionen prövas av regeringen med tillämpning av 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

En framställning om rätt att till en stat utanför Europeiska unionen, *Island eller Norge* utlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige till en medlemsstat i Europeiska unionen prövas av regeringen med tillämpning av 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

8 kap.**2 §¹**

Begärs tillstånd till transport genom Sverige av någon som överlämnas på grund av en arresteringsorder eller som utlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen *skall* Rikspolisstyrelsen bevilja sådant tillstånd och ange under vilka villkor transporten får ske.

Begärs tillstånd till transport genom Sverige av någon som överlämnas på grund av en arresteringsorder eller som utlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, *Island eller Norge* *ska* Rikspolisstyrelsen bevilja sådant tillstånd och ange under vilka villkor transporten får ske.

¹ Senaste lydelse 2005:502.

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten *skall* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

Om en oplanerad mellanlandning sker i Sverige, får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten *skall* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom nittiosex timmar från landningen, *skall* personen omedelbart friges.

Om tillstånd meddelas, gäller därefter bestämmelserna i andra stycket. Tidsfristen *skall* räknas från det att tillstånd meddelats.

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten *ska* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

Om en oplanerad mellanlandning sker i Sverige, får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten *ska* kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom nittiosex timmar från landningen, *ska* personen omedelbart friges.

Om tillstånd meddelas, gäller därefter bestämmelserna i andra stycket. Tidsfristen *ska* räknas från det att tillstånd meddelats.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. De nya bestämmelserna får sättas i kraft vid olika tidpunkter.

2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden som har inletts före ikraftträdandet.